

Nhắm Nha Vài Câu Thơ Quang Dũng

Nhà thơ Quang Dũng người Sơn Tây, nơi có núi cao, rừng chón chở, có những buổi chiều không thương ai mà cứ nhớ, ông làm thơ như thể thả bùa.

Tôi thích thơ ông ở nhiều câu thơ-rất-thơ. Tôi tự hỏi: Thơ có gì đâu mà tại sao mình thích? Có những buổi chiều cho tới khi tối mịt, tôi ngâm hoài trong miệng bốn câu thôi:

*Một hàng cau phơ phất
Một hàng mây xa xôi
Trong mưa mờ hiu hắt
Buồn lắm Hồ Nam ơi!*

Bốn câu thôi! Sao chỉ bốn câu thôi? Tác giả chẳng tả cái gì nên chuyện. Chỉ là đất trời, ai xa chẳng lòng lưu luyến? Người Sơn Tây sao buồn Hồ Nam? Quang Dũng ơi ông bay lang thang cùng chữ nghĩa đủ cho tôi mờ mắt. Tôi ở đây đang mưa chiều hiu hắt, nhìn chung quanh không thấy hàng cau, tôi nhớ gì như thể mới xa nhau cùng ai đó chưa kịp cầm tay chặt...

Thơ Quang Dũng vẽ bùa phơ phất như hàng cau hàng mây Quê Hương...Tôi ở đây lặng lẽ những chiều sương, lắm nhắm nhớ thêm bài thơ Cổ Quận có những câu thơm như khói bàn thờ bay quẩn chân tàn nhang thơm chi thơm lạ...

*Ngõ trúc quanh quanh sâu bóng lá
Trăng vàng rơi rắc nẻo nào xưa
Ngõ cũ không mong người trở lại
mà mùi hoa mộc vẫn thơm đưa...*

Đúng rồi!

Ngõ cũ không mong người trở lại. Tôi hiểu vì sao thơ chẳng thể rời tôi. Cái gì xa, gần mấy cũng xa xôi. Còn những cái gì không bắt được thì ở rất gần trong suốt-đời-thương-nhớ!

Trần Vấn Lệ